

E o rei señor no loureiro
debulha doces cartigas
ás que responden na praia
brandos arrollos do mar
Vento Mareiro (Ramón Cabanillas)

¡TERRA A NO SA!

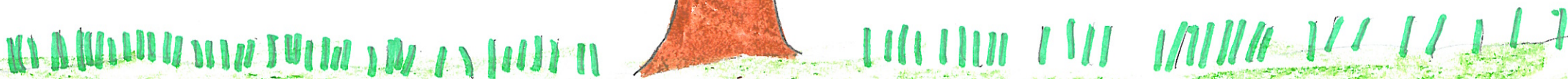
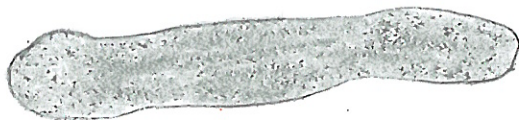
Baixo a prácida sombra dos
castanos do noso país,
baixo aquelas frondosas carleallieiras que fan doce
vivir,
Cabe a yigleira da paterna casa,
que amas canta sinxín,
que cantas proceiteiras, que amarellan
galos de sin olí (ooo)

Samuel y Cecilia

Os lamigueiros, tan tremelantes sempre,
adormentáronse

dentro da tarde

Sombra do aire na herba (Luís Pimentel)

Naquel biduído dos bidus lowzano

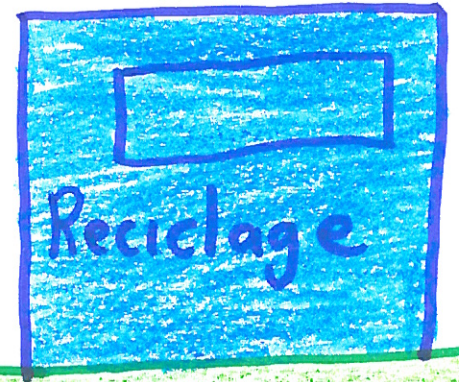
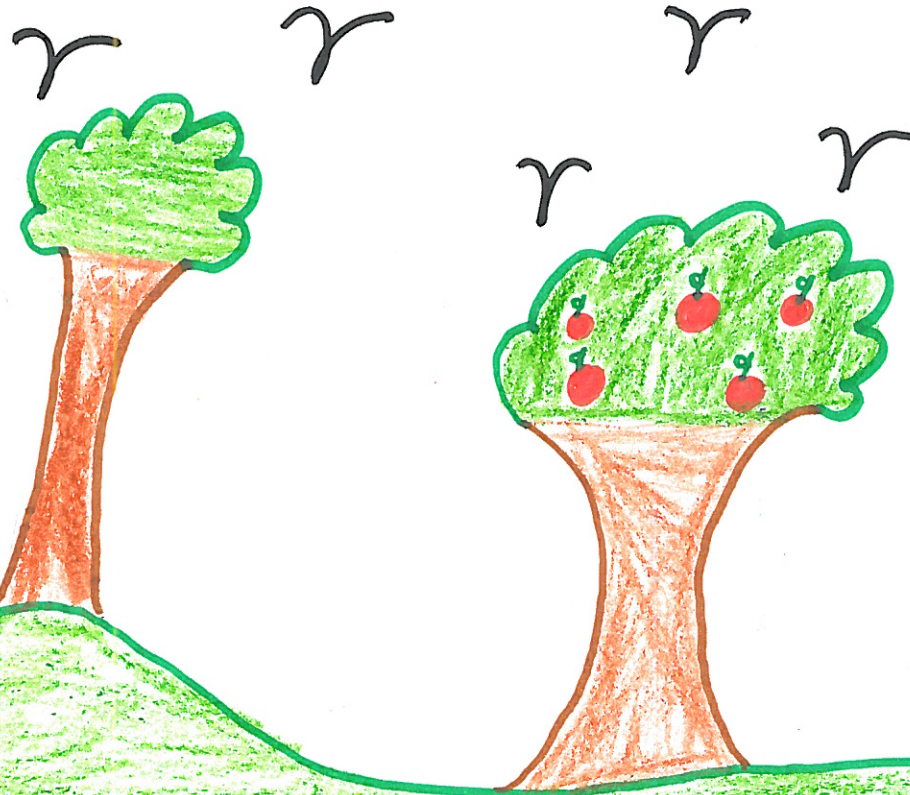
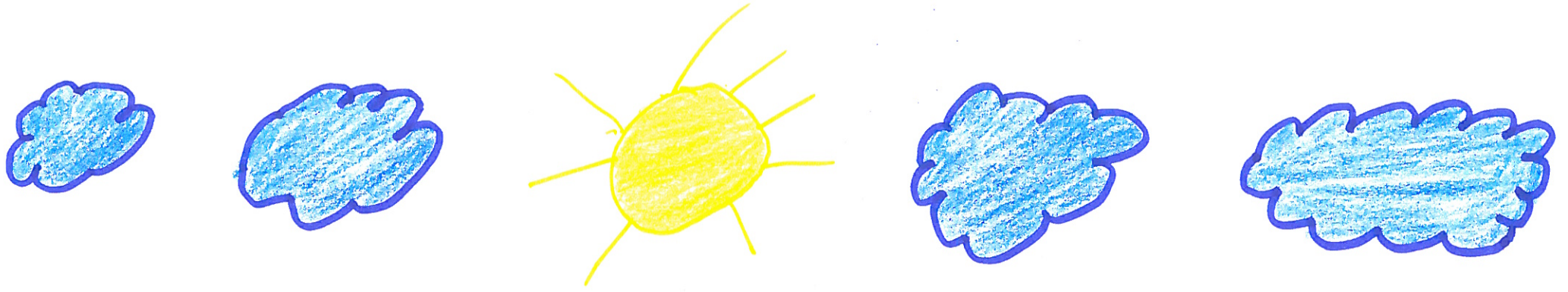
O páxaro Sol non pía os seus
raios, e morre de amor.

Naquel biduído dos lancales bidos

O páxaro Sol non criba os seus
píos, e morre de amor.

Nao Senlleira (Fermín Bouza Brey)

¿Que fas aquí, farasteira, medo distintas lendras baías temeras
contigo á veira? Recolletuas sete saias e volta para
parameira, medo distas doce baías

Daniel e Maria.

Bailemos nós ja todas tres, ai amigas,
So aquestas aveleiras folidas,

e quen ver velida como nós, velidas
se amigo amor,

SO aquestas aveleiras folidas,
verra bailar.

Iras Nunes (Século XII)

NO PÍNAL

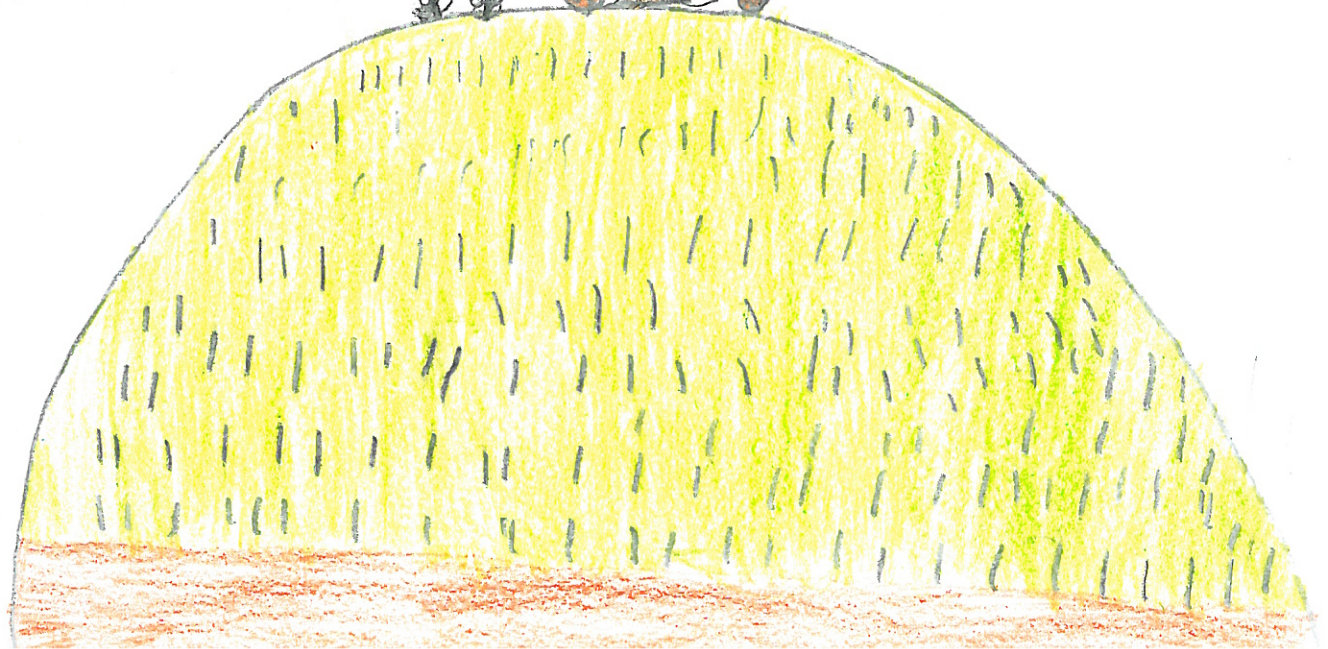
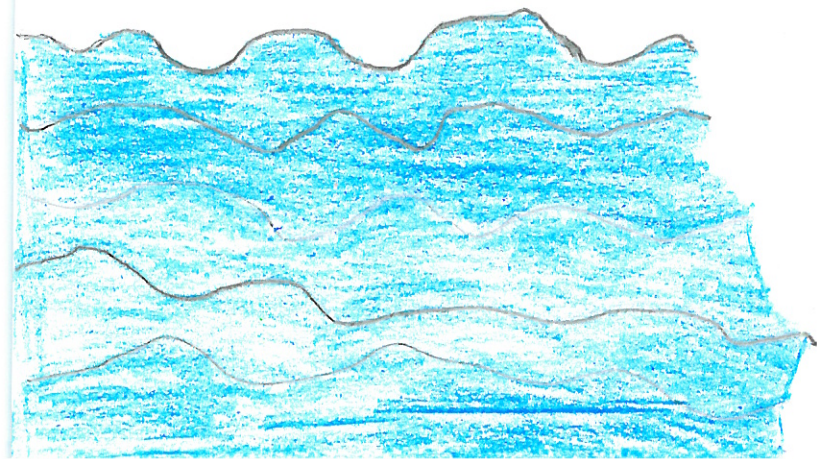
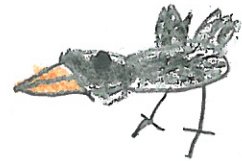
Arrecende a resina e marusía...

Baixan do monte os corvos revoando
E na flauta o rapaz que garda o gando
repenica unha donda canturúa.

Roma o vento mareiro unha dexia
Ante os pinos, xemendo e barbullando
e un abó cos netiña vai xuntando
As faixas ao pé da serventía.

No desterro (Ramón Cabanillas)

Manuel Antia

Os eidos

Souto sen follas! Cordeizas
roxas e bidueiras morula!

días breves en que un está sempre
cousal

As bouzas verdes góstranse pondo
marolas e rouxas.

As barzas roxas pondean cas choivas,

O vento solo
no souto do outro outono.

Non hai abidueiras
nin acivlos nin beiteiras,
só eucaliptos medrando
en hortas, prados e eiras

Nor des (Fuco Vázquez e Raúl Romero)

TERRA CHÁ

Está na lama o salgueiro, e medra
no salgueiral! Facenda e bor do lameiro!
!Corpo despido e xunca! Dendes do
pé deica o cimo: lque prodixio de
feitura! ! Os ventos danlle agarimo!
! E danlle as aves tenrura!

As folornas audeando
polos córnaros, artistas do zilon
Como espiñas, mandan a súa
mensaxe ao corazón do solitario:
Vermello do girasol en risquente.
Con movementos das raíces dos acibros

